

Regeringens proposition

1983/84: 29

**om ett tilläggsavtal till dubbelbeskattningsavtalet
mellan Sverige och Frankrike;**

beslutad den 29 september 1983.

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

SVANTE LUNDKVIST

BO HOLMBERG

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner ett tilläggsavtal till avtalet den 24 december 1936 mellan Sverige och Frankrike för undvikande av dubbelbeskattning och fastställande av bestämmelser angående ömsesidig handräckning beträffande direkta skatter.

Tilläggsavtalet träder i kraft när de båda staterna meddelat varandra att de åtgärder vidtagits i resp. stat som krävs för att tilläggsavtalet skall träda i kraft. Tilläggsavtalet tillämpas, i fråga om inkomstskatter, på skatt som utgår på inkomst för kalenderår eller räkenskapsår som börjar dagen för ikraftträdandet eller senare, i visst fall från och med den 1 januari 1983, i fråga om svensk förmögenhetsskatt som utgår på förmögenhetstillgångar som innehas den 31 december 1983 eller senare och i fråga om fransk skatt på stora förmögenheter som utgår på förmögenhetstillgångar som innehas den 1 januari 1983 eller senare.

FINANSDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1983-09-29

Närvarande: statsråden Lundkvist, ordförande, Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Peterson, Rainer, Boström, Göransson, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Hellström, Thunborg

Föredragande: statsrådet Holmberg

Proposition om ett tilläggsavtal till dubbelbeskattningsavtalet mellan Sverige och Frankrike

1 Inledning

Mellan Sverige och Frankrike gäller avtalet den 24 december 1936 för undvikande av dubbelbeskattning och fastställande av bestämmelser om ömsesidig handräckning beträffande direkta skatter. Vidare gäller samma dag undertecknade protokoll och slutprotokoll till avtalet. Avtalet, protokollet och slutprotokollet har ändrats ett flertal gånger, senast genom två tilläggsavtal den 9 och den 10 mars 1971 (prop. 1971: 112). Avtalets och protokollets nuvarande lydelse framgår av SFS 1972: 433. Slutprotokollet återfinns i prop. 1937: 73. En mindre ändring skedde dock genom tilläggsavtalet den 10 mars 1971, art. 8 (se prop. 1971: 112).

Avtalet omfattar på svensk sida såväl inkomstskatter som den statliga förmögenhetsskatten. I Frankrike däremot fanns inte någon förmögenhetsskatt före år 1982. Avtalet omfattar därför inte förmögenhetsskatt på fransk sida. Den 1 januari 1982 infördes emellertid en förmögenhetsskatt i Frankrike ("l'impôt sur les grandes fortunes"). Eftersom denna skatt inte omfattas av avtalet kan dubbelbeskattning av förmögenhet numera uppkomma. Frankrike föreslog därför i början av år 1982 att den nya skatten skulle införas i avtalet och att de nuvarande avtalsbestämmelserna om förmögenhetsbeskattning skulle ändras. Vid förhandlingar om sådana ändringar, vilka ägde rum i Paris den 11 och den 22 oktober 1982 och den 16 februari 1983, nåddes enighet på dessa punkter. Vid förhandlingarna nåddes enighet även om vissa andra ändringar i avtalet, som inte har samband med den franska förmögenhetsskatten. De båda delegationerna var också eniga om att avtalet i andra väsentliga delar var starkt föräldrat och att en totalrevision av avtalet borde ske så snart som möjligt. Eftersom de ändringar som diskuterats vid förhandlingarna bedömdes angelägna och

brådskande, enades delegationerna om att dessa snarast skulle genomföras i form av ett tilläggsavtal medan förhandlingar om en revision av avtalet i dess helhet, vilka bedömdes kunna bli mera tidsödande, skulle inledas senare under år 1983. Förslaget till tilläggsavtal var upprättat på franska och paraferades den 16 februari 1983. En svensk översättning har därefter färdigställts. Förslaget och översättningen remitterades till *kammarrätten i Stockholm* och *riksskatteverket*. Sistnämnda myndighet har haft vissa synpunkter på avtalets ikraftträdandebestämmelser. I övrigt har remissinstanserna inte haft några erinringar mot förslaget. Förslaget till tilläggsavtal bör fogas till regeringsprotokollet i detta ärende som *bilaga*.

Tilläggsavtalet undertecknades den 19 september 1983.

2 Den nya franska förmögenhetsskatten

Den 1 januari 1982 infördes en förmögenhetsskatt i Frankrike, skatten på stora förmögenheter. Skatten är årlig och tas ut av fysiska personer. Skatten utgår för år 1983 på den del av nettoförmögenhetsvärdet som överstiger 3,2 milj. francs (1 franc motsvarar f.n. ca 1 krona). Om i förmögenheten ingår rörelsetillgångar o. d. till ett värde av minst 2,2 milj. francs utgår skatt först om det sammanlagda förmögenhetsvärdet överstiger 5,4 milj. francs. Skattesatsen är 0,5 % på den del av det skattepliktiga förmögenhetsvärdet som inte överstiger 2,1 milj. francs, 1 % på därefter närmast följande 5,3 milj. francs och 1,5 % på överskjutande värde, dvs. på förmögenhetsvärde som överstiger 10,6 milj. francs.

En person som är bosatt i Frankrike är skattskyldig för alla förmögenhetstillgångar, oavsett om de är belägna i Frankrike eller utomlands. En person som är bosatt utanför Frankrike är däremot skattskyldig endast för tillgångar belägna i Frankrike. Vissa kapitalplaceringar i Frankrike, t. ex. medel insatta i fransk bank, aktier i franska bolag och obligationer utgivna av franskt företag, är dock undantagna från beskattning. Skattefria belopp och skattesatser är desamma som för personer bosatta i Frankrike. Från skatteplikt undantas vissa tillgångar, t. ex. antikviteter, konstsamlingar, kapitaliserat värde av vissa livräntor och tre fjärdedelar av värdet av vissa skogsfastigheter. Som jag nämnt tidigare är också rörelsetillgångar o. d. undantagna från beskattning upp till ett värde av 2,2 milj. francs.

Lagstiftningen innehåller en rad bestämmelser som är avsedda att förhindra åtgärder från skattskyldigas sida att otillbörligt minska underlaget för beskattningen. Beträffande tillgång som ägs av juridisk person hemmahörande i en skatteos men som disponeras av fysisk person anses tillgången tillhöra denne om han inte kan visa att den reella kontrollen av den juridiska personen utövas av utomstående. Vidare gäller att skatt tas ut på sammanlagda värdet av förmögenhetstillgångar tillhöriga makar och även deras minderåriga barn, om någon av makarna har förvaltningsrätten till

barnens egendom. Motsvarande gäller i regel personer som sammanbor utan att vara gifta och deras minderåriga barn.

Värderingsreglerna är i princip desamma som de som gäller vid arvsbeskattningen. Värdet den 1 januari beskattningsåret är avgörande för beskattningen. Deklarationsplikt föreligger endast om förmögenhetsvärdet överstiger de skattefria beloppen.

3 Tilläggsavtalet

Som jag nämnde inledningsvis har tilläggsavtalet i första hand tillkommit för att utvidga 1936 års avtal (fortsättningsvis kallat avtalet) till att omfatta även den nya franska förmögenhetsskatten. Enligt *art. 1* i tilläggsavtalet kompletteras *art. 1 § 3* punkt 1 i avtalet med en ny punkt c, varigenom den franska förmögenhetsskatten förs in bland de skatter som omfattas av avtalet.

Avtalets materiella beskattningsregler i fråga om förmögenhet finns i *art. 12*. Genom *art. 2* i tilläggsavtalet sker en delvis väsentlig förändring i dessa regler. Beträffande fast egendom gäller liksom för närvarande att denna får beskattas i den stat där egendomen är belägen (§ 1). Med fast egendom likställs vid beskattningen enligt § 2 aktier eller andelar i bolag vars tillgångar huvudsakligen utgörs av fast egendom eller rättighet som avser sådan egendom. Härvid medräknas dock inte bl. a. fast egendom som bolaget använder i sin rörelse. Enligt § 3 får lösöre beskattas i den stat där den bostad finns i vilken lösöret används. Bestämmelsen förekommer normalt inte i dubbelbeskattningsavtal men på fransk sida fäste man vid förhandlingarna stor vikt vid bestämmelsen. Det kan nämnas att motsvarande beskattningsregel gäller vid arvsbeskattningen enligt det svensk-franska arvsskatteavtalet (SFS 1964:711, *art. 2*).

Lös egendom som ingår i fast driftställe eller i stadigvarande anordning ("fast centrum") för utövande av fritt yrke får enligt § 4 beskattas i den stat där driftstället eller anordningen finns. Bestämmelsen överensstämmer i sak med gällande bestämmelser.

Förmögenhet som består av aktier eller andelar i bolag beskattas enligt gällande regler endast i innehavarens hemviststat (*art. 12* punkt 2). Denna princip kvarstår som huvudregel enligt tilläggsavtalet och har införts i *art. 12 § 7* i avtalet. I § 5 har dock införts ett undantag från denna huvudregel. Om aktie- eller andelsinnehavet utgör en väsentlig andel i bolaget får värdet av innehavet beskattas i den stat där bolaget har hemvist. En person anses inneha en väsentlig andel i bolaget om han ensam eller tillsammans med släktingar, direkt eller indirekt, disponerar över aktier eller andelar som ger rätt till minst 25% av bolagets vinst. Bestämmelserna har tillkommit på franskt initiativ. För svensk del får bestämmelserna begränsad betydelse. Om innehavare av sådana aktier eller andelar i svenskt bolag

enligt avtalet har hemvist i Frankrike kan beskattningsrätten i regel utnyttjas i Sverige endast om innehavaren är eller anses bosatt i Sverige enligt intern svensk rätt. Bestämmelsen i § 6 beträffande fartyg och luftfartyg överensstämmer med gällande regler. Detsamma gäller som jag nämnt tidigare bestämmelsen i § 7.

Både Sverige och Frankrike tillämpar enligt gällande avtalsregler i art. 13 i princip den s. k. exempt-metoden för att undanröja dubbelbeskattning (exempt = undantagande från skatt). Detta innebär att inkomst eller förmögenhet som enligt avtalet får beskattas i den ena staten skall undantas från beskattning i den andra. För svensk del gäller två undantag från denna princip, nämligen dels i fråga om utdelning och skatteillgodohavande ("avoir fiscal") från franskt bolag, då fransk källskatt tagits ut med 15% (art. 9 §§ 3 och 4 i avtalet), dels i fråga om inkomst som artist eller idrottsman med hemvist i Sverige uppbär från Frankrike (art. 6 A i avtalet). I dessa fall tillämpas credit of tax-metoden (credit of tax = avräkning av skatt). På fransk sida tillämpas credit of tax-metoden endast i fråga om inkomst som avses i art. 6 A i avtalet. Enligt ny intern fransk lagstiftning tillämpas credit of tax-metoden för att undanröja dubbelbeskattning av förmögenhet. Frankrike önskade vid förhandlingarna införa denna metod även i avtalet med Sverige. På svensk sida bedömdes det önskvärt att motsvarande metod skulle gälla även för svensk del. Genom art. 3 i tilläggsavtalet införs credit of tax-metoden i avtalet för att undanröja dubbelbeskattning av förmögenhet. Detta har skett genom tillägg av en ny paragraf, § 3, i art. 13 i avtalet. Tillägget har medfört en redaktionell ändring i § 1 i samma artikel. Credit of tax-metoden innebär för svensk del att förmögenhet, som en person med hemvist i Sverige innehar i Frankrike och som enligt avtalet får beskattas där, t. ex. en fastighet i Frankrike, medräknas vid förmögenhetsbeskattningen i Sverige. Om fransk förmögenhetsskatt utgår på fastigheten, vilket torde komma att inträffa förhållandevis sällan med hänsyn till de höga skattefria beloppen, avräknas den franska skatten mot svensk förmögenhetsskatt.

För att ett dubbelbeskattningsavtal skall kunna tillämpas krävs i regel att en skattskyldigs hemvist fastställs. Om en skattskyldig enligt intern rätt i båda staterna anses skattemässigt bosatt i resp. stat måste hemvistet för tillämpningen av avtalet fastställas. Avtalen innehåller regelmässigt särskilda bestämmelser för att lösa fall av s. k. dubbel bosättning. I det svensk-franska avtalet finns sådana regler i art. 14. Enligt § 1 anses en fysisk person ha skatterättsligt hemvist i den stat där han har sin normala vistelseort i betydelsen av varaktigt hem. I § 2 ges regler om hemvist i det fall då en fysisk person inte har en sådan normal vistelseort i någon av staterna, medan § 3 innehåller bestämmelser om hemvist för juridisk person. Avtalet ger emellertid inte direkt någon lösning för de fall då en fysisk person har en sådan normal vistelseort i båda staterna. Sådana fall skall enligt punkt 12 i protokollet till avtalet lösas genom särskild överenskom-

melse mellan de båda staternas högsta finansmyndigheter. Punkten ger vissa riktlinjer för hur en tvist om dubbel bosättning skall lösas. I första hand bör hänsyn tas till var en skattskyldig har centrum för sina levnadsintressen. Går det inte att nå enighet i denna fråga, blir den skattskyldiges nationalitet avgörande.

Avtalets hemvistregler, som varit oförändrade sedan år 1936, har vållat stora svårigheter vid tillämpningen. Särskilt avsaknaden av uttryckliga, direkt verkande regler för lösandet av dubbel bosättning har medfört problem för de tillämpande myndigheterna. Från svensk sida föreslogs därför vid förhandlingarna att gällande hemvistregler skulle moderniseras och ersättas med de bestämmelser som organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) rekommenderat i detta hänseende. Sådana bestämmelser har införts i avtalet genom *art. 4* i tilläggsavtalet, varigenom *art. 14* (§§ 2–4) i avtalet får en lydelse som i sak helt överensstämmer med OECD:s modellavtal. Samtidigt införs en bestämmelse om vilka personer som omfattas av avtalet (*art. 14 § 1* i avtalet). Även denna bestämmelse är hämtad från OECD:s modellavtal. Gällande regler i punkt 12 i protokollet till avtalet upphävs.

I vissa fall då tillämpningen av bestämmelse i avtalet föranleder svårigheter eller tvist mellan de båda staterna föreskriver avtalet att svårigheterna eller tvisten skall lösas genom överenskommelse mellan de båda staternas högsta finansmyndigheter (se t. ex. punkterna 1, 6, 9 och 12 i protokollet till avtalet). Uttrycket "högsta finansmyndigheter" är inte definierat i avtalet. I praktiken har de båda staternas finansministrar (eller motsvarande) ansetts som högsta finansmyndigheter. I moderna svenska dubbelbeskattningsavtal används inte längre uttrycket "högsta finansmyndigheter". I stället används det internationellt vedertagna uttrycket "behöriga myndigheter". Sistnämnda uttryck förekommer i den nya lydelsen av *art. 14* (§ 3 d), vilken införts genom *art. 4* i tilläggsavtalet. Det har ansetts angeläget att både uttrycket "högsta finansmyndighet" och uttrycket "behörig myndighet" definieras i avtalet. En sådan definition har införts genom *art. 5* i tilläggsavtalet.

1936 års avtal tillämpas i princip endast på direkta skatter på inkomst och förmögenhet. Undantag från denna princip gäller emellertid i vissa fall enligt punkt 5 i protokollet till avtalet. Sjöfarts- eller luftfartsföretag, som har sin verkliga ledning i Sverige, är befriade från den franska s. k. patent-skatten, såvida inte företaget har agentur eller filial i Frankrike. Skattebefrielsen gäller även annan skatt som kan komma att ersätta patentskatten. Sistnämnda skatt har upphört att gälla och har ersatts av en skatt på affärsverksamhet ("taxe professionnelle"). Skatten är årlig och utgår på rörelse som bedrivs den 1 januari. Skatteunderlaget bestäms av två faktorer, nämligen dels närmast föregående års hyresvärde på byggnader och utrustning som används i rörelsen och dels en femtedel av närmast föregående års lönesumma. Skatten är kommunal och dess storlek bestäms av vederbörande kommun.

Som jag nyss nämnde tas skatten ut av svenska rederier eller luftfartsföretag endast om företaget har agentur eller filial i Frankrike. Detta torde medföra att rederierna i regel inte behöver erlägga någon skatt. Däremot är Scandinavian Airlines System (SAS) skattskyldigt, eftersom företaget har flera kontor i Frankrike. Enligt dubbelbeskattningsavtal som Frankrike ingått med andra stater har emellertid dessa staters luftfartsföretag befriats från skatten på affärsverksamhet även i de fall då företaget har agentur eller filial i Frankrike. SAS befinner sig således i detta hänseende i ett skattemässigt sämre läge i Frankrike än många andra länders luftfartsföretag.

Den svenska delegationen tog upp denna fråga vid förhandlingarna, varvid Frankrike förklarade sig berett avstå från sitt skatteanspråk mot SAS i fråga om skatten på affärsverksamhet. För att genomföra detta krävs en ändring av punkt 5 i protokollet. En sådan ändring har tagits in i *art. 6* i tilläggsavtalet. Vidare har i artikeln införts ett förtydligande av avtalstexten genom att punkt 5 i protokollet till avtalet kompletteras med ett tredje stycke.

Art. 7 i tilläggsavtalet innehåller bestämmelser om ikraftträdandet. I fråga om svensk förmögenhetsskatt gäller tilläggsavtalets bestämmelser första gången på förmögenhetstillgångar som innehas den 31 december 1983, dvs. i princip fr. o. m. 1984 års taxering (*punkt 2 b, första stycket*). Beträffande den franska skatten på stora förmögenheter gäller tilläggsavtalet första gången på förmögenhetstillgångar som innehas den 1 januari 1983 (*punkt 2 b, andra stycket*). I fråga om övriga skatter skall tilläggsavtalet i regel tillämpas på inkomst för kalenderår eller räkenskapsår som börjar dagen för ikraftträdandet eller senare (*punkt 2 a*). Undantag gäller beträffande de nya bestämmelserna i *art. 6* i tilläggsavtalet om den franska skatten på affärsverksamhet (*punkt 2 c*). Dessa tillämpas redan fr. o. m. den 1 januari 1983.

Som jag inledningsvis påpekade har riksskatteverket haft vissa synpunkter på ikraftträdanderegler. Verket påpekar, att tilläggsavtalets bestämmelser om förmögenhetsbeskattning kan medföra att svensk förmögenhetsskatt skall utgå i fall där så inte sker enligt gällande regler. Författning om tillämpning av tilläggsavtalet måste därför träda i kraft i god tid före den 31 december 1983; i annat fall kan tilläggsavtalet i denna del komma i konflikt med bestämmelserna om retroaktiv skattelagstiftning i 2 kap. 10 § regeringsformen. Enligt min mening finns det skäl att anta att författning om tilläggsavtalets tillämpning skall kunna utfärdas i god tid före årsskiftet 1983–84. Skulle detta inte kunna ske, måste givetvis författningens ikraftträdanderegler utformas så att konflikt inte uppkommer med bestämmelserna i regeringsformen. Även ikraftträdandebestämmelserna i *art. 7* punkt 2 a kan i undantagsfall leda till motsvarande problem. Även i detta fall måste naturligtvis ikraftträdanderegler i författningen om tillämpning av tilläggsavtalet anpassas till regeringsformens föreskrifter.

Tilläggsavtalet avses enligt *art. 8* förbli i kraft under samma tid som 1936 års avtal.

4 Föredraganden

1936 års dubbelbeskattningsavtal med Frankrike omfattar i princip skatter på inkomst och på förmögenhet. När avtalet ingicks förekom emellertid inte någon förmögenhetsskatt i Frankrike, varför avtalet f. n. inte kan tillämpas på fransk förmögenhetsskatt. En sådan skatt infördes emellertid år 1982. Genom tilläggsavtalet tas denna skatt med bland de skatter som omfattas av 1936 års avtal. Samtidigt ändras gällande avtalsregler om beskattning av förmögenhet. 1936 års avtal har ändrats ett flertal gånger sedan tillkomsten, senast år 1971. Avtalet har emellertid både i sak och i form i stora delar alltjämt kvar sitt ursprungliga skick. Det är därför naturligt att avtalet i vissa delar inte längre motsvarar de krav som numera ställs på ett avtal av detta slag. Några ändringar som ansetts vara av brådskande natur genomförs genom förevarande tilläggsavtal. Förhandlingar om en fullständig revision av avtalet kommer dock att inledas inom kort.

5 Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag

att regeringen föreslår riksdagen att godkänna tilläggsavtalet till avtalet den 24 december 1936 mellan Sverige och Frankrike för undvikande av dubbelbeskattning och fastställande av bestämmelser angående ömsesidig handräckning beträffande direkta skatter, till protokollet till detta avtal och slutprotokollet den 24 december 1936.

6 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

AVENANT

à la convention entre la France et la Suède tendant à éviter les doubles impositions et à établir des règles d'assistance administrative réciproque en matière d'impôts directs du 24 décembre 1936, au protocole annexé à cette convention et au protocole final du 24 décembre 1936

Le Gouvernement de la République française et le Gouvernement du Royaume de Suède désireux de modifier la convention entre la France et la Suède tendant à éviter les doubles impositions et à établir des règles d'assistance administrative réciproque en matière d'impôts directs du 24 décembre 1936, le protocole annexé à cette convention et le protocole final du 24 décembre 1936, sont convenus des dispositions suivantes :

ARTICLE PREMIER

Le point 1 du paragraphe 3 de l'article premier de la convention tel qu'il a été rédigé par l'avenant du 10 mars 1971 est complété par le sous-paragraphe c) suivant :

« c) l'impôt sur les grandes fortunes. »

ARTICLE 2

L'article 12 de la convention est supprimé et remplacé par les dispositions suivantes :

« § 1. La fortune constituée par des biens immobiliers visés à l'article 2 que possède une personne domiciliée dans un Etat contractant et qui sont situés dans l'autre Etat contractant, est imposable dans cet autre Etat.

§ 2. La fortune constituée par des actions ou des parts dans une société ou une personne morale dont l'actif est principalement constitué d'immeubles ou de droits portant sur ces biens est imposable dans l'Etat contractant où ces biens immobiliers sont situés.

Pour l'application de cette disposition, ne sont pas pris en considération les immeubles affectés par cette société ou personne morale à sa propre exploitation industrielle, commerciale, agricole ou à l'exercice d'une profession non commerciale.

TILLÄGGSAVTAL

till avtalet den 24 december 1936 mellan Sverige och Frankrike för undvikande av dubbelbeskattning och fastställande av bestämmelser angående ömsesidig handräckning beträffande direkta skatter, till protokollet till detta avtal och till slutprotokollet den 24 december 1936

Konungariket Sveriges regering och Franska Republikens regering, som önskar ändra avtalet den 24 december 1936 mellan Sverige och Frankrike för undvikande av dubbelbeskattning och fastställande av bestämmelser angående ömsesidig handräckning beträffande direkta skatter, protokollet till detta avtal och slutprotokollet den 24 december 1936, har kommit överens om följande bestämmelser:

ARTIKEL 1

Artikel 1 § 3 punkt 1, i den lydelse bestämmelsen erhållit genom tilläggsavtalet den 10 mars 1971, kompletteras med följande punkt c):

''c) skatten på stora förmögenheter.''

ARTIKEL 2

Artikel 12 i avtalet utgår och ersätts av följande bestämmelser:

''§ 1. Förmögenhet bestående av sådan fast egendom som avses i artikel 2, vilken person med hemvist i en avtalslutande stat innehar och vilken är belägen i den andra avtalslutande staten, får beskattas i denna andra stat.

§ 2. Förmögenhet bestående av aktier eller andelar i bolag eller juridisk person, vars tillgångar huvudsakligen utgörs av fast egendom eller rättighet som avser sådan egendom, får beskattas i den avtalslutande stat där den fasta egendomen är belägen.

Vid tillämpningen av denna bestämmelse medräknas inte fast egendom som används av bolaget eller den juridiska personen i dess egen industri-, handels- eller jordbruksverksamhet eller i icke kommersiell verksamhet.

§ 3. La fortune constituée par des meubles meublants est imposable dans l'Etat contractant où se trouve l'habitation à laquelle les meubles sont affectés.

§ 4. La fortune constituée par des biens mobiliers qui font partie de l'actif d'un établissement stable qu'une entreprise d'un Etat contractant a dans l'autre Etat contractant ou par des biens mobiliers rattachables à un point d'attache fixe dont une personne domiciliée dans un Etat contractant dispose dans l'autre Etat contractant pour l'exercice d'une profession libérale, est imposable dans cet autre Etat.

§ 5. La fortune constituée par des actions ou des parts faisant partie d'une participation substantielle dans le capital d'une société qui est domiciliée dans un Etat contractant est imposable dans cet Etat. On considère qu'une personne détient une participation substantielle lorsqu'elle dispose, seule ou avec des personnes apparentées, directement ou indirectement, d'actions ou de parts dont l'ensemble ouvre droit à 25% ou plus des bénéfices de la société.

§ 6. La fortune constituée par des navires ou des aéronefs exploités en trafic international ainsi que par des biens mobiliers affectés à leur exploitation n'est imposable que dans l'Etat contractant où le siège de la direction effective de l'entreprise est situé.

§ 7. Tous les autres éléments de la fortune d'une personne domiciliée dans un Etat contractant ne sont imposables que dans cet Etat. »

ARTICLE 3

L'article 13 de la convention est modifié comme suit :

1. Le paragraphe 1er est abrogé et remplacé par les dispositions suivantes :

« § 1. Lorsqu'une personne domiciliée dans un Etat contractant reçoit des revenus qui, conformément aux dispositions de la présente convention sont imposables dans l'autre Etat contractant, le premier Etat exempté de l'impôt ces revenus sous réserve des dispositions du paragraphe 4 de l'article 9 et du paragraphe 2 ci-après, mais peut, pour calculer le montant de l'impôt sur le reste du revenu de cette personne, appliquer le même taux que si les revenus en question n'avaient pas été exemptés. »

§ 3. Förmögenhet bestående av lösöre får beskattas i den avtalslutande stat där den bostad befinner sig i vilket lösöret används.

§ 4. Förmögenhet bestående av lös egendom, som utgör del av rörelsetillgångarna i fast driftställe, vilket ett företag i en avtalslutande stat har i den andra avtalslutande staten, eller av lös egendom, hänförlig till fast centrum för att utöva fritt yrke som person med hemvist i en avtalslutande stat har i den andra avtalslutande staten, får beskattas i denna andra stat.

§ 5. Förmögenhet bestående av aktier eller andelar, som utgör del av en väsentlig andel av kapitalet i ett bolag som har hemvist i en avtalslutande stat, får beskattas i denna stat. En person anses inneha en väsentlig andel om personen i fråga ensam eller tillsammans med släktingar, direkt eller indirekt, disponerar över aktier eller andelar vilka sammanlagt ger rätt till 25 procent eller mer av bolagets vinst.

§ 6. Förmögenhet bestående av fartyg eller luftfartyg som används i internationell trafik samt av lös egendom som är hänförlig till användningen av sådana fartyg eller luftfartyg beskattas endast i den avtalslutande stat där företaget har sin verkliga ledning.

§ 7. Alla andra slag av förmögenhet, som person med hemvist i en avtalslutande stat innehar, beskattas endast i denna stat. ”

ARTIKEL 3

Artikel 13 i avtalet ändras enligt följande:

1. § 1 utgår och ersätts av följande bestämmelser:

”§ 1. Då en person med hemvist i en avtalslutande stat uppbär inkomst, som enligt bestämmelserna i detta avtal får beskattas i den andra avtalslutande staten, skall den förstnämnda staten, om inte bestämmelserna i artikel 9 § 4 eller i § 2 nedan föranleder annat, undanta inkomsten från beskattning men får vid bestämmandet av skatten på denna persons återstående inkomst tillämpa den skattesats som skulle ha gällt om inkomsten inte hade undantagits från beskattning.”

2. Le nouveau paragraphe suivant est ajouté après le paragraphe 2 :

« § 3. Lorsqu'une personne domiciliée dans un Etat contractant possède de la fortune qui conformément aux dispositions des paragraphes 1 à 6 de l'article 12 est imposable dans l'autre Etat contractant, le premier Etat accorde sur l'impôt dont il frappe cette fortune un crédit d'impôt d'un montant égal à l'impôt payé dans l'autre Etat contractant. Ce crédit ne peut toutefois excéder la fraction de l'impôt, calculé avant la déduction du crédit, correspondant à la fortune possédée dans l'autre Etat contractant. »

ARTICLE 4

L'article 14 de la convention et le point XII du protocole annexé à cette convention sont abrogés et remplacés par les dispositions suivantes :

« § 1. La présente convention s'applique aux personnes qui sont domiciliées dans un Etat contractant ou dans les deux Etats contractants.

§ 2. Au sens de la présente convention, l'expression « une personne domiciliée dans un Etat contractant » désigne toute personne qui, en vertu de la législation de cet Etat, est assujettie à l'impôt dans cet Etat, en raison de son domicile, de sa résidence, de son siège de direction ou de tout autre critère de nature analogue. Toutefois, cette expression ne comprend pas les personnes qui ne sont assujetties à l'impôt dans cet Etat que pour les revenus de sources situées dans cet Etat ou pour la fortune qui y est située.

§ 3. Lorsque, selon les dispositions du paragraphe 2, une personne physique est domiciliée dans les deux Etats contractants, sa situation est réglée de la manière suivante :

a) cette personne est considérée comme domiciliée dans l'Etat où elle dispose d'un foyer d'habitation permanent: si elle dispose d'un foyer d'habitation permanent dans les deux Etats, elle est considérée comme domiciliée dans l'Etat avec lequel ses liens personnels et économiques sont les plus étroits (centre des intérêts vitaux);

b) si l'Etat où cette personne a le centre de ses intérêts vitaux ne peut pas être déterminé, ou si elle ne dispose d'un foyer d'habi-

2. Följande nya paragraf införs efter § 2:

”§ 3. Då en person med hemvist i en avtalslutande stat innehar förmögenhet, som enligt bestämmelserna i artikel 12 §§ 1–6 får beskattas i den andra avtalslutande staten, skall den förstnämnda staten från sin skatt på denna förmögenhet avräkna ett belopp motsvarande den skatt som erlagts i den andra avtalslutande staten. Avräkningsbeloppet skall dock inte överstiga den del av skatten, beräknad utan sådan avräkning, som belöper på den förmögenhet som innehas i den andra avtalslutande staten.”

ARTIKEL 4

Artikel 14 i avtalet och punkt 12 i protokollet till avtalet utgår och ersätts av följande bestämmelser:

”§ 1. Detta avtal tillämpas på personer som har hemvist i en avtalslutande stat eller i båda avtalslutande staterna.

§ 2. Vid tillämpningen av detta avtal åsyttrar uttrycket ”person med hemvist i en avtalslutande stat” person som enligt lagstiftningen i denna stat är skattskyldig där på grund av hemvist, bosättning, plats för företagsledning eller annan liknande omständighet. Uttrycket inbegriper emellertid inte person som är skattskyldig i denna stat endast för inkomst från källa i denna stat eller för förmögenhet belägen där.

§ 3. Då på grund av bestämmelserna i punkt 2 fysisk person har hemvist i båda avtalslutande staterna, bestäms hans hemvist på följande sätt:

a) Han anses ha hemvist i den stat där han har en bostad som stadigvarande står till hans förfogande; om han har en sådan bostad i båda staterna, anses han ha hemvist i den stat med vilken hans personliga och ekonomiska förbindelser är starkast (centrum för levnadsintressena);

b) om det inte kan avgöras i vilken stat han har centrum för sina levnadsintressen eller om han inte i någondera staten har en bostad

tation permanent dans aucun des Etats, elle est considérée comme domiciliée dans l'Etat où elle séjourne de façon habituelle;

c) si cette personne séjourne de façon habituelle dans les deux Etats ou si elle ne séjourne de façon habituelle dans aucun d'eux, elle est considérée comme domiciliée dans l'Etat dont elle possède la nationalité;

d) si cette personne possède la nationalité des deux Etats ou si elle ne possède la nationalité d'aucun d'eux, les autorités compétentes des Etats tranchent la question d'un commun accord.

§ 4. Lorsque, selon les dispositions du paragraphe 2, une personne autre qu'une personne physique est domiciliée dans les deux Etats contractants, elle est considérée comme domiciliée dans l'Etat où son siège de direction effective est situé. »

ARTICLE 5

Le point I du protocole annexé à la convention est complété par un alinéa 3° rédigé comme suit:

«3° Que l'expression «autorité compétente» ou «autorité fiscale suprême» désigne:

a) dans le cas de la France, le Ministre chargé du budget ou son représentant autorisé;

b) dans le cas de la Suède, le Ministre des Finances ou son représentant autorisé. »

ARTICLE 6

Le point V du protocole annexé à la Convention est modifié comme suit:

1. L'alinéa premier est rédigé comme suit:
«Bien que la présente Convention ne s'applique qu'aux impôts directs sur les revenus ou sur la fortune, les entreprises de navigation maritime ou aérienne dont le siège de direction effective se trouve en Suède et dont les navires ou les aéronefs chargent ou déchargent des voyageurs ou des marchandises en Territoire français n'y seront pas soumises à la taxe professionnelle. »

2. Il est ajouté un alinéa 3 rédigé comme suit:

«Pour l'application des dispositions de la convention, la Scandinavian Airlines System (SAS) est considérée comme ayant son siège de direction effective en Suède, dans la mesure où les revenus et les biens faisant l'objet

som stadigvarande står till hans förfogade, anses han ha hemvist i den stat där han stadigvarande vistas;

c) om han stadigvarande vistas i båda staterna eller om han inte vistas stadigvarande i någon av dem, anses han ha hemvist i den stat där han är medborgare;

d) om han är medborgare i båda staterna eller om han inte är medborgare i någon av dem, avgör de behöriga myndigheterna i de avtalslutande staterna frågan genom ömsesidig överenskommelse.

§ 4. Då på grund av bestämmelserna i punkt 2 annan person än fysisk person har hemvist i båda avtalslutande staterna, anses personen i fråga ha hemvist i den stat där den har sin verkliga ledning. »

ARTIKEL 5

Punkt 1 i protokollet till avtalet kompletteras med ett stycke 3:o, som utformas på följande sätt:

''3:o. att med uttrycket ''behörig myndighet'' eller ''högsta finansmyndighet'' förstås:

a) i Frankrike, ministern som handlägger budgetfrågor eller dennes befullmäktigade ombud;

b) i Sverige, finansministern eller dennes befullmäktigade ombud. ''

ARTIKEL 6

Punkt 5 i protokollet till avtalet ändras enligt följande:

1. Första stycket utformas som följer:

''Ehuru detta avtal endast tillämpas på direkta skatter på inkomst eller på förmögenhet skall sjöfarts- eller luftfartsföretag, som har sin verkliga ledning i Sverige och vilkas fartyg eller luftfartyg tar ombord eller avlämnar passagerare eller gods på franskt område, inte vara underkastade skatten på affärsverksamhet. ''

2. Ett tredje stycke tillfogas, vilket utformas som följer:

''Vid tillämpningen av bestämmelserna i avtalet anses Scandinavian Airlines System (SAS) ha sin verkliga ledning i Sverige, i den mån de inkomster eller tillgångar på vilka avtalet tillämpas är skattepliktiga i Sverige. ''

de l'application de la convention sont impossibles en Suède. »

ARTICLE 7

1. Chacun des Etats contractants notifiera à l'autre l'accomplissement des procédures requises en ce qui le concerne pour la mise en vigueur du présent avenant. Celui-ci entrera en vigueur le jour de réception de la dernière de ces notifications.

2. Ses dispositions s'appliqueront :

a) sous réserve des dispositions de l'alinéa c) ci-dessous, en matière d'impôts sur les revenus, aux impôts établis sur les revenus de toute année civile ou de tout exercice commençant à compter de la date d'entrée en vigueur de l'avenant;

b) en matière d'impôt sur la fortune :

– à l'impôt suédois sur la fortune établi d'après les éléments de la fortune existant au 31 décembre 1983, ou ultérieurement;

à l'impôt français sur les grandes fortunes établi d'après les éléments de la fortune existant au 1er janvier 1983, ou ultérieurement;

c) en ce qui concerne l'article 6, à compter du 1er janvier 1983.

ARTICLE 8

Le présent avenant demeurera en vigueur aussi longtemps que la convention entre la France et la Suède tendant à éviter les doubles impositions et à établir des règles d'assistance administrative réciproque en matière d'impôts directs du 24 décembre 1936, le protocole annexé à cette convention et le protocole final du 24 décembre 1936.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent avenant et y ont apposé leurs sceaux.

Fait à Stockholm, le 19 Septembre 1983, en deux originaux en langue française.

Pour le Gouvernement de la République française

Pierre-Louis Blanc

Pour le Gouvernement du Royaume de Suède
Lennart Bodström

ARTIKEL 7

1. Vardera avtalslutande staten skall meddela den andra när de åtgärder vidtagits som krävs för att detta tilläggsavtal skall träda i kraft. Tilläggsavtalet träder i kraft den dag då det sista av dessa meddelanden emottas.

2. Tilläggsavtalets bestämmelser tillämpas:

a) Om inte annat föreskrivs i punkt c) nedan, i fråga om inkomstskatter, på skatt som utgår på inkomst för kalenderår eller räkenskapsår som börjar dagen för ikraftträdandet av tilläggsavtalet eller senare;

b) i fråga om förmögenhetsskatt:

på svensk förmögenhetsskatt som utgår på förmögenhetstillgångar som innehas den 31 december 1983 eller senare;

på fransk skatt på stora förmögenheter som utgår på förmögenhetstillgångar som innehas den 1 januari 1983 eller senare;

c) i fråga om artikel 6, från och med den 1 januari 1983.

ARTIKEL 8

Detta tilläggsavtal skall förbli i kraft under samma tid som avtalet den 24 december 1936 mellan Sverige och Frankrike för undvikande av dubbelbeskattnings och fastställande av bestämmelser angående handräckning beträffande direkta skatter, det till avtalet fogade protokollet och slutprotokollet den 24 december 1936.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, undertecknat detta tilläggsavtal och försett det samma med sina sigill.

Som skedde i Stockholm den 19 september 1983 i två exemplar på franska språket.

För Franska Republikens regering

Pierre-Louis Blanc

För Konungariket Sveriges regering
Lennart Bodström

